

ประกาศสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน)
เรื่อง การรับรองสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ
พ.ศ. ๒๕๖๔

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงประกาศสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) ที่กำหนดการรับรองสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ ให้มีความเหมาะสมชัดเจนและสอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๑ แห่งข้อบังคับสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้ประกาศนียบัตรคุณวุฒิวิชาชีพ หนังสือรับรองมาตรฐานอาชีพ และหนังสือรับรองสมรรถนะ พ.ศ. ๒๕๖๒ สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๖๓ จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) เรื่อง การรับรองสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ พ.ศ. ๒๕๖๔”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) เรื่อง การรับรองสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๓

(๒) ประกาศสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน) เรื่อง การรับรองสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓

ข้อ ๔ ในประกาศนี้

“สมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ” หมายความว่า การใช้ความรู้ทักษะ ความสามารถ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์อื่น ๆ ในการใช้ภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้เพื่อประกอบอาชีพ

“สถาบัน” หมายความว่า สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ (องค์การมหาชน)

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสถาบัน

ข้อ ๕ ให้ผู้อำนวยการรักษาการตามประกาศนี้

ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามประกาศนี้ ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้มีอำนาจตีความและวินิจฉัย โดยให้ถือการตีความและวินิจฉัยดังกล่าวเป็นที่สุด

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๖ ในการดำเนินการประเมินสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ สถาบันจะจัดเตรียมคู่มือและข้อสอบเพื่อใช้สำหรับการประเมินความรู้ ทักษะ และความสามารถของบุคคลด้านการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อ ๗ สมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น ๖ ระดับ ดังต่อไปนี้

(๑) ระดับที่ A1

(๒) ระดับที่ A2

(๓) ระดับที่ B1

(๔) ระดับที่ B2

(๕) ระดับที่ C1

(๖) ระดับที่ C2

หมวด ๒
หลักเกณฑ์การประเมินสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อ ๘ การประเมินสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เข้ารับการประเมินต้องผ่านการประเมินตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ระดับ A1 ต้องเป็นผู้ใช้ภาษาที่รู้คำศัพท์ที่พบบ่อย ๆ และสำนวนพื้นฐานเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว และสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เข้าใจและสามารถโต้ตอบกับผู้พูดหรือคู่สนทนาได้เมื่อคู่สนทนาใช้สำนวนง่าย ๆ พูดชัดเจน ช้า ๆ และคู่สนทนาอาจพูดสำนวนนั้น ๆ ซ้ำ (repetition) หรือพูดซ้ำโดยใช้ถ้อยคำใหม่ (rephrasing) เมื่อพูดเกี่ยวกับหัวข้อที่คาดเดาได้ สามารถให้ข้อมูลส่วนตัวเบื้องต้นเกี่ยวกับตนเอง โดยใช้คำและวลีที่สั้นและง่าย หรือใช้ประโยคพื้นฐานได้ เข้าใจคำศัพท์ วลี ประโยคสั้นๆ รวมไปถึงคำสั่งที่ใช้บ่อย ๆ ในสถานการณ์ที่คุ้นเคยไม่ว่าจะเป็นทั้งในการพูดและการเขียน สามารถใช้คำศัพท์ วลีสั้น ๆ และสำนวนที่ใช้ในการสื่อสารเรื่องราวในชีวิตประจำวันเพื่อสื่อสารและบรรยายข้อมูลส่วนบุคคล สี ตัวเลขพื้นฐาน สิ่งของพื้นฐาน กิจวัตรประจำวัน มีคำศัพท์พื้นฐานซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำโดด ๆ และใช้วลีสั้นๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันที่พบได้ทั่วไป

(๒) ระดับ A2 ต้องเป็นผู้ใช้ภาษาที่เข้าใจภาษาพูดง่าย ๆ ที่ผู้พูดหรือคู่สนทนาพูดช้า ๆ ชัดเจนและมีการหยุดชั่วขณะ (pauses) บ่อยครั้ง เข้าใจภาษาเขียนที่สั้น ๆ ง่ายๆ สามารถอ่านและเข้าใจ ความหมายของบทความที่คุ้นเคยได้ สามารถถามและตอบคำถามง่าย ๆ และโต้ตอบในหัวข้อที่คุ้นเคย สามารถบรรยายเกี่ยวกับบุคคล สภาพการทำงานหรือที่อยู่อาศัย กิจวัตรประจำวัน และสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ ด้วยวลีและประโยคง่ายๆ สามารถเขียนประโยคง่ายๆ เป็นส่วนใหญ่ โดยไม่ได้เชื่อมโยงความคิดและใช้คำศัพท์อย่างจำกัด สามารถหาใจความสำคัญของวลีหรือประโยคที่ใช้ในการพูดและการเขียนซึ่งมีหัวข้อเกี่ยวข้องกับเรื่องประจำวัน สามารถเดาความหมายของคำที่ไม่คุ้นเคย โดยใช้ตัวบอกนัย เช่น คำต่อท้ายและรากศัพท์ สามารถจัดการกับสถานการณ์เพื่อเอาตัวรอดได้ โดยใช้คลังภาษาขั้นพื้นฐานเพื่อใช้ในสถานการณ์ที่สามารถคาดการณ์ได้ สามารถใช้รูปประโยคขั้นพื้นฐานและกลุ่มคำสำนวนที่ตายตัวเพื่อใช้ในการสื่อสารและบรรยายข้อมูลส่วนบุคคล กิจวัตรประจำวัน การร้องขอ มีคำศัพท์เพียงพอในการสื่อสาร เกี่ยวกับหัวข้อที่คุ้นเคยในสถานการณ์เพื่อเอาตัวรอด

(๓) ระดับ B1 ต้องเป็นผู้ใช้ภาษาที่เข้าใจประเด็นสำคัญของเรื่องที่ฟัง เมื่อผู้พูดหรือคู่สนทนาพูดอย่างชัดเจนในหัวข้อที่คุ้นเคยซึ่งพบบ่อยเกี่ยวกับการทำงาน การศึกษา กิจกรรมยามว่าง เป็นต้น ตัวอย่างของการพูดในลักษณะดังกล่าว ได้แก่ การเล่าเรื่องสั้นๆ สามารถอ่านงานเขียนที่เป็นข้อเท็จจริงและตรงไปตรงมาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสาขาและความสนใจของตนเองและเข้าใจในระดับที่น่าพอใจ สามารถใช้ภาษาที่ง่ายและหลากหลายเพื่อสนทนาในหัวข้อที่คุ้นเคย แสดงความคิดเห็นส่วนตัวและแลก เปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อที่ตนเองคุ้นเคย สนใจ หรือเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน สามารถสร้างงานเขียนง่าย ๆ ที่มีความคิดเชื่อมโยงกันในประเด็นต่าง ๆ ที่คุ้นเคยในสาขาที่ตนเองสนใจ โดยเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ ในงานเขียน ให้เป็นลำดับต่อเนื่องกันได้ เข้าใจคำและวลีสำคัญในบทสนทนาและติดตามหัวข้อในการสนทนาได้ สามารถคาดเดาความหมายของคำที่ไม่รู้ความหมายจากบริบทและสรุปความหมายของประโยคได้ หากเป็นหัวข้อที่คุ้นเคย สามารถหาวิธีถ่ายทอดประเด็นสำคัญที่ตนเองต้องการสื่อสารในบริบทที่หลากหลาย โดยต้องเป็นเรื่องราวที่ตนเองจำได้หรือหาวิธีที่จะถ่ายทอดเรื่องราวดังกล่าวได้เท่านั้น แม้ว่าจะมีความลังเลและพูดอ้อม ในหัวข้อที่คุ้นเคยบ้าง

(๔) ระดับ B2 ต้องเป็นผู้ใช้ภาษาที่เข้าใจประเด็นสำคัญของบทสนทนาที่ซับซ้อนในหัวข้อที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ตัวอย่างของการพูดที่ซับซ้อนดังกล่าว ได้แก่ การอภิปรายเฉพาะเรื่องในสาขาที่ตนเองเชี่ยวชาญ สามารถอ่านแบบด้วยความสามารถของตนเอง โดยเลือกใช้พจนานุกรมและแหล่งอ้างอิงอื่น ๆ เมื่อจำเป็นสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับคู่สนทนาอย่างราบรื่นและเป็นธรรมชาติ และสามารถมีส่วนร่วมอย่างเด่นชัดในการอภิปรายในบริบทที่คุ้นเคย โดยอธิบายและแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง สามารถเขียนงานขนาดยาวเกี่ยวกับประเด็นที่กำลังได้รับความสนใจ แม้ว่าอาจจะนำเสนอแนวคิดที่ซับซ้อนในรูปแบบที่ง่ายเกินกว่าที่เป็นจริง และสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองระหว่างเขียนงานดังกล่าวได้ สามารถระบุคำที่ไม่คุ้นเคยได้จากบริบทของหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับสาขาและความสนใจของตนเอง มีความรู้คำศัพท์ในระดับที่ดีสำหรับเรื่องต่าง ๆ ที่อยู่ในสาขาของตนและในหัวข้อทั่ว ๆ ไป สามารถใช้คำพูดที่หลากหลายเพื่อเลี่ยงการพูดซ้ำแต่ยังลังเลและพูดอ้อมเมื่อนึกคำศัพท์ไม่ออกอยู่บ้าง มีความรู้ด้านภาษามากพอที่จะบรรยายอย่างชัดเจน แสดงความเห็นและพัฒนาข้อโต้แย้งโดยไม่ต้องหยุดนึกหาคำศัพท์และใช้รูปประโยคที่ซับซ้อน

(๕) ระดับ C1 ต้องเป็นผู้ใช้ภาษาที่เข้าใจเมื่อฟังเรื่องยาวทั้งแบบมีโครงสร้างและแบบไม่มีโครงสร้างอย่างชัดเจน โดยผู้พูดหรือคู่สนทนาพูดในระดับธรรมดาและเร็ว ในหัวข้อที่ไม่คุ้นเคย ซับซ้อนและเป็นนามธรรม และสามารถจับใจความสำคัญได้ แต่บางครั้งต้องตรวจสอบรายละเอียดหากการพูดนั้น ๆ มีสำเนียงที่ไม่คุ้นเคยและใช้สำนวนที่เป็นภาษาพูด เข้าใจบทอ่านที่ยาวและซับซ้อนซึ่งเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับสาขาที่ตนเองเชี่ยวชาญ แต่จำเป็นต้องอ่านซ้ำบางส่วนที่ยากของเรื่อง สามารถแสดงความคิดและความรู้สึกของตนเองได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ ในหัวข้อที่ส่วนใหญ่เป็นนามธรรมและซับซ้อนได้โดยไม่ยากนัก สามารถแสดงความคิดและความรู้สึกของตนเองได้อย่างชัดเจน ถูกต้อง โดยปรับการสื่อสารดังกล่าวให้เหมาะสมและตรงตามความต้องการของผู้รับสารและสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถใช้คำชี้นำตามบริบทและไวยากรณ์เพื่อสื่อถึงทัศนคติ อารมณ์และเจตนารมณ์ของตนเอง รวมทั้งคาดการณ์ถึงสิ่งที่จะตามมา สามารถเลือกใช้วลีที่เหมาะสมจากคลังตัวเชื่อมความได้อย่างลื่นไหลเพื่ออารัมภบทถ้อยคำที่จะพูดอย่างชัดเจน มีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างมาก สามารถแก้ปัญหาเมื่อต้องการใช้ถ้อยคำหลากหลายเพื่อเลี่ยงการพูดตรง ๆ โดยไม่ต้องหยุดนึกหาคำพูดหรือใช้กลยุทธ์เลี่ยงที่จะพูด สามารถใช้สำนวนคำที่เป็นภาษาพูดได้ดี โดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องที่พูด

(๖) ระดับ C2 ต้องเป็นผู้ใช้ภาษาที่เข้าใจภาษาพูดทุกรูปแบบไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการซึ่งพูดในระดับเร็วอย่างเป็นธรรมชาติ สามารถอ่านและเข้าใจความหมายของงานเขียนประเภทต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ งานเขียนทั่วไป งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตลอดจนรายงานและเรียงความเข้าใจและสามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างถูกต้องตรงตามความต้องการและเป็นธรรมชาติเกี่ยวกับเรื่องราวที่หลากหลาย สามารถเข้าใจคำพูดดั้งเดิมและเชื่อมต่อกันซึ่งมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ซับซ้อน พูดในระดับความเร็วที่เป็นธรรมชาติ สามารถเข้าใจงานเขียนในประเภทต่าง ๆ ซึ่งรวมทั้งการเขียนแบบเล่าเรื่อง พรรณนา ชี้แจง และการเขียนประเภทโต้แย้ง สามารถเข้าใจทั้งความหมายแฝงนัยและความหมายตรงไปตรงมาของข้อความ สามารถชื่นชมผลงานวรรณกรรมหลากหลายประเภท รู้คำศัพท์อย่างกว้างขวางทั้งที่อยู่ในสำนวนและภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันทั่วไป รวมถึงตระหนักถึงระดับความหมายที่แตกต่างกันออกไป มีความรู้เรื่ององค์ประกอบและโครงสร้างไวยากรณ์เป็นอย่างดีซึ่งส่งเสริมให้มีความสามารถและความเชื่อมั่นมากขึ้นทั้งในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน สามารถแสดงความคิดได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ โดยใช้ลักษณะทางเสียงที่ถูกต้อง ในการพูด ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะการออกเสียงและการใช้ระดับเสียงสูงต่ำ สามารถใช้คำเชื่อมในงานเขียนที่มีรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสร้างงานเขียนที่มีความเชื่อมโยงและสัมพันธ์กัน

ข้อ ๙ การประเมินสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ มีเครื่องมือการประเมิน ๒ ประเภท ดังต่อไปนี้

(๑) เครื่องมือการประเมินของสถาบัน ได้แก่ ข้อสอบที่จัดทำโดยสถาบันและดำเนินการประเมินโดยหน่วยประเมินสมรรถนะความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งได้รับการรับรองจากสถาบัน

(๒) เครื่องมือการประเมินสากล ได้แก่ ข้อสอบที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติและมีความสอดคล้องกับมาตรฐานของสถาบัน ซึ่งจัดทำและดำเนินการประเมินโดยหน่วยประเมินสมรรถนะความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งได้รับการรับรองจากสถาบัน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๔

(นายนพดล ปิยะตระภูมิ)
ผู้อำนวยการสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ